

на и почнахъ да горя . . . Мѣсата ми се запекаха и неизразими болки обхванаха цѣлото ми тѣло.

Какво е станало съ менъ не помня, обаче, когато се оборавахъ, азъ бѣхъ вънъ на дворѣтъ, риѣхъ се въ снѣга съ страшни конвулси отъ нервенъ припадѣкъ, а около менъ загрижено се шуреха лѣкаритѣ, които бѣха немощни да ми помогнатъ . . . Тѣ често пѣти и на външнитѣ рани не намираха лѣкъ и заставяха болнитѣ да страдатъ, та камо ли на вътрешнитѣ страдания, които само единъ Богъ познаваше и знаеше да цѣри . . .

Защо враговетѣ на човѣчеството ме направиха да страдамъ? Защо изпратиха тия немощници да ме цѣрятъ? За да прикриятъ своето престѣпление ли? . . . А тѣхнитѣ престѣпления сж неизчислими . . . Тѣ хвърлиха цѣлия родъ човѣшки въ самоизтрѣбителната война . . . Тѣ изкопаха гробници, за блѣноветѣ и мечтитѣ на децата . . . тѣ убиха майкитѣ въ момента, когато подаяха своитѣ пеленачета, задушиха влюбенитѣ, когато тѣ впиваха устнитѣ си въ сладострастната прегръдка, отъ която се ражда живота; и на обичащитѣ се съпрузи, тѣ не простиха за тѣхната обичъ — съпругътъ пратиха да бжде обезобразенъ на бойното поле, а съпругата хвърлиха въ обятията му, за да види всичкия ужасъ на тѣхното безумие и да пукне отъ страхъ . . .

Отведоха ме въ стаята. Никой нищо не говореше съ менъ, дори и да бѣше се опиталъ нѣкой да ми заговори не би получилъ и погледа ми . . . Азъ бѣхъ още подъ влиянието на страшния кошмаръ, и още усѣцахъ да ме болятъ мѣсата отъ огъня, който накладе брѣмбарѣтъ въ менъ . . .

— Какво стана съ Аспасия и нейниятъ мжжъ? — внезапно попитахъ и впихъ погледъ въ очитѣ на близко стоящия до менъ лѣкаръ. Той не отговори веднага, а ме изглежда състрадателно и каза:

— Нищо не и е. Тя е добре . . . Ще полежи нѣколко дни и ще се поправи.

— А той? . . . Защо не ми кажете, той какво прави?

— Спокоенъ е . . .

— Вие лъжете! . . . лъжете! . . .

— Сестро, спокойствие . . . спокойствие . . . не се вълнувайте.